

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001454 12 Кж
Бања Лука, 24.05.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог В.Ч., због кривичног дјела обљубе над немоћним лицем из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Б.Ц. из Добоја, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001454 11 К од 01.12.2011. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.05.2012. године, у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић и оптуженог, а у одсуству уредно обавјештеног браниоца, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог В.Ч. и пресуда Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001454 11 К од 01.12.2011. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда Добоју број: 13 0 К 001454 11 К од 01.12.2011. године, оптужени В.Ч. оглашен је кривим због кривичног дјела обљубе над немоћним лицем из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци. На основу члана 97. став 2. и члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) оптужени је обавезан да плати паушал у означеном износу и трошкове кривичног поступка, чија ће висина бити одређена посебним рјешењем, док је оштећена са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат Б.Ц. из Д., због битне повреда одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине, одржи претрес и донесе правична и законита одлука.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједницу вијећа уредно обавјештени бранилац оптуженог није приступио, о чему је писменим путем обавијестио овај суд, наводећи да остаје код поднесене жалбе, као и навода и приједлога изнесених у жалби. Оптужени је прихватио жалбу свог браниоца и приједлоге садржане у жалби, а републички тужилац је предложила да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник Републике Српске" број 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09 - у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог сматра да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из разлога што је Одлуком Уставног суда Републике Српске број У-16/10 од 15. новембра 2011. године утврђено да чланови 137. до 467. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст нису у сагласности са Уставом Републике Српске и да је управо на основу ових одредби које нису у сагласности са Уставом Републике Српске донесена побијана пресуда, при чему се не наводи која је битна повреда одредаба кривичног поступка почињена, налазећи да је тиме извршена повреда члана 2. Седмог протокола Европске конвенције о људским правима на штету жалиоца - оптуженог. Жалба сматра да је чињенично стање и погрешно и непотпуно утврђено, широко интерпретирајући садржај образложења побијане пресуде, те да је првостепени суд безразложно одбио приједлог одбране да се изврши друго ДНК вјештачење, коначно закључујући да је суд у конкретном случају, на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, извео погрешан закључак да је оптужени починио кривично дјело које му се оптужбом ставља на терет, те да је суд судио у складу са доказима на које одбрана даје примједбе, санкције не би ни било.

Испитујући основаност жалбених навода у свим сегментима побијане пресуде, овај суд налази да су ти наводи неосновани. Када је ријеч о битној повреди одредаба кривичног поступка које жалба види због примјене одредби ЗКП које нису у сагласности са Уставом, та повреда није учињена нити има повреде на коју је указано жалбом или било које друге повреде Европске конвенције о људским правима и основним слободама. Ово из разлога што је побијана пресуда донесена и објављена 01.12.2011. године, дакле, у вријеме када у "Службеном гласнику Републике Српске" још није била објављена наведена одлука Уставног суда Републике Српске (Одлука Уставног суда Републике Српске број У-16/10 од 15. новембра 2011. године објављена је у "Службеном гласнику Републике Српске број 124 од 14.12.2011. године), а оспорене одредбе Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст биле у примјени.

Побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама и правилно цијенила доказе проведене на главном претресу управо на начин како то прописују одредбе члана 287. и члана 296. став 7. ЗКП и дала правилну оцјену тих доказа, због чега се супротне тврдње жалбе не могу прихватити.

Првостепена пресуда је, оцјењујући исказе саслушаних свједока, доводећи их у везу са налазима и мишљењима вјештака и другим проведеним доказима,

извела правилан закључак да је оптужени извршио обљубу оштећене, јасно образлажући начин предузимања радњи извршења, како је то поближе описано у изреци побијане пресуде. Нема мјеста аргументима жалбе браниоца оптуженог, наведеним уз приговоре чињеничној основи побијане пресуде, супстанцираним у наводима да првостепени суд није утврдио одлучне чињенице. Насупрот овим приговорима и овај суд налази да за своја утврђења побијана пресуда има довољно упоришта у изведеним доказима. Ово из ралога што докази на којима се заснива побијана пресуда у сегменту утврђења да је оптужени извршилац предметног кривичног дјела, и по оцјени овог суда, представљају поуздану основу за такав закључак.

Нема мјеста жалбеној тврдњи браниоца оптуженог да је неправилно одбијен приједлог да се обави друго ДНК вјештачење, јер када предсједник вијећа за одбијене доказне приједлоге одбране да разлоге у образложењу пресуде онда нема основа за жалбену тврдњу да је одбијањем тих доказних приједлога одбране чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено. Ово из разлога што је дискреционо право предсједника вијећа да, ако закључи да околности које странка или бранилац желе да докажу, немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан, одбије понуђени доказ предвиђено у члану 270. став 2. ЗКП.

Оваквим приступом у оцјени доказа побијана пресуда је изведене доказе прихватила као истините и увјерљиве, дајући при томе, и са аспекта оцјене овог суда, валидну аргументацију. Као резултат правилне и пажљиве оцјене свих доказа проведених пред првостепеним судом произилази закључак побијане пресуде о поузданости утврђења те пресуде да је оптужени извршио кривично дјело обљубе над немоћним лицем из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ РС. За закључке о одлучним чињеницама при оцјени вриједносног значаја проведених доказа, побијана пресуда је дала детаљне и јасно одређене разлоге у образложењу, па те разлоге као валидно образложење прихвата и овај суд у цијелости.

Супротно изнијетим жалбеним аргументима, изнесеним у оквиру жалбеног разлога погрешне примјене Кривичног закона, овај суд налази да докази проведени на главном претресу и правилно оцјењени од стране првостепеног суда, представљају поуздану основу за закључак првостепене пресуде у погледу свих чињеница од одлучног значаја. Ту се прије свега имају у виду искази саслушаних свједока, укључујући и исказ оптуженог као свједока, а посебно исказ оштећене као свједока, и вјештака судске медицине, гинеколога, неуропсихијатра и клиничког психолога, на које се позива побијана пресуда интерпретирајући њихов садржај и дајући њихову оцјену, а који докази, посматрани у међусобној повезаности, потврђују правилност закључка првостепене пресуде о чињеницама и околностима под којима је дошло до извршења и да је баш оптужени учинилац конкретног кривичног дјела. Првостепена пресуда посебно интерпретира и цијени налаз и мишљење вјештака гинеколога о времену и могућности зачећа и вјештака судске медицине о вјероватноћи да је оптужени отац дјетета кога је неспорно родила оштећена. За наведени закључак побијана пресуда је дала разлоге у образложењу, које као мјеродавно образложење, прихвата и овај суд.

Дакле, аргументима жалбе се не може довести у сумњу правилност утврђења побијане пресуде да је оптужени на начин описан у изреци те пресуде извршио обљубу над оштећеном Ј.Ч., тако што је искористио недовољну душевну развијеност оштећене због чега оштећена није била способна за отпор, при чему је наступила трудноћа оштећене и да је тиме учинио кривично дјело обљубе над немоћним лицем из члана 194. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Како се жалбени основ погрешне примјене Кривичног закона због погрешне правне оцјене дјела, заснива на чињеничним недостацима које жалба види а које првостепена пресуда, по оцјени овог суда, не садржи, то ни овом жалбеном основу побијања пресуде нема мјеста, јер је првостепени суд на правилно утврђеној чињеничној основи правилно примјенио Кривични закон, када је радње оптуженог квалификовао као кривично дјело обљуба над немоћним лицем. За наведени закључак побијана пресуда је дала разлоге у образложењу побијане пресуде, које као мјеродавно прихвата и овај суд.

Уз жалбени приговор одлуци о казни не конкретизују се било какве околности које би оправдавале блаже кажњавање или изрицање другачије одлуке нити жалба садржи приједлог у погледу одлуке о казни. Разматрајући одлуку о казни овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности олакшавајућег карактера (неосуђиваност и старија животна доб оптуженог) које су од значаја за индивидуализацију казне, а на које се позива у образложењу побијане пресуде, те наведеним околностима дао одговарајући значај. Изречена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци и по оцјени овог суда је адекватна тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог, јер изречена казна представља потребну мјеру казне да би се остварили захтјеви законом прописане сврхе кажњавања, како у сегменту васпитног дјеловања оптуженог да убудуће не чини кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима ради одвраћања од вршења кривичних дјела.

Ради изнесеног жалба браниоца оптуженог је на основу члана 319. ЗКП одбијена као неоснована и побијана пресуда потврђена.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић